

Niko in Kaapstad

Created with [Learn Afrikaans and Develop with Talkalotta](#)

Sondag: Dag 1.....	5
Niko.....	5
20 Februarie 2050, 08:42.....	5
20 Februarie 2050, 09:11.....	5
20 Februarie 2050, 10:03.....	5
20 Februarie 2050, 11:46.....	5
20 Februarie 2050, 13:29.....	6
20 Februarie 2050, 16:02.....	6
Maandag: Dag 2.....	7
Niko.....	7
21 Februarie 2050, 06:15.....	7
21 Februarie 2050, 08:47.....	7
21 Februarie 2050, 10:22.....	7
21 Februarie 2050, 12:33.....	7
21 Februarie 2050, 15:08.....	8
21 Februarie 2050, 18:21.....	8
21 Februarie 2050, 20:00.....	8
Dinsdag: Dag 3.....	9
Niko.....	9
22 Februarie 2050, 07:14.....	9
22 Februarie 2050, 09:05.....	9
22 Februarie 2050, 11:38.....	9
22 Februarie 2050, 13:12.....	9
22 Februarie 2050, 16:29.....	10
22 Februarie 2050, 18:57.....	10
22 Februarie 2050, 21:04.....	10
Woensdag: Dag 4.....	11
Niko.....	11
23 Februarie 2050, 06:50.....	11
23 Februarie 2050, 09:03.....	11
23 Februarie 2050, 10:41.....	11
23 Februarie 2050, 12:26.....	11
23 Februarie 2050, 14:02.....	12
23 Februarie 2050, 16:18.....	12
23 Februarie 2050, 19:11.....	12
Donderdag: Dag 5.....	13
Niko.....	13
24 Februarie 2050, 07:03.....	13

24 Februarie 2050, 09:22.....	13
24 Februarie 2050, 11:11.....	13
24 Februarie 2050, 14:56.....	13
24 Februarie 2050, 16:37.....	14
24 Februarie 2050, 19:05.....	14
Vrydag: Dag 6.....	15
Niko.....	15
25 Februarie 2050, 06:31.....	15
25 Februarie 2050, 08:50.....	15
25 Februarie 2050, 10:12.....	15
25 Februarie 2050, 13:45.....	15
25 Februarie 2050, 16:08.....	16
25 Februarie 2050, 18:36.....	16
Saterdag: Dag 7.....	17
Niko.....	17
26 Februarie 2050, 05:59.....	17
26 Februarie 2050, 08:34.....	17
26 Februarie 2050, 10:22.....	17
26 Februarie 2050, 13:11.....	17
26 Februarie 2050, 17:03.....	18
26 Februarie 2050, 20:27.....	18
26 Februarie 2050, 21:58.....	18

Sondag: Dag 1

Niko

20 Februarie 2050, 08:42

Ek's nou hier. Dis vreemd om dit só te sê. Ek's in Kaapstad. My voete voel swaar soos klippe toe ek van die trein afklim. Nie van die tas nie — van die wete dat ek rêrig hier is. Die lug ruik soutig, 'n bietjie metaalagtig, soos iets oud en nuut tegelyk. Dis Februarie, maar dis koel in die oggend. Die berg... dis nie net 'n agtergrond nie. Dis daar. Regtig dáár. Groot en stil, amper asof hy my eers wil bekyk voor hy besluit of ek welkom is.

20 Februarie 2050, 09:11

Ek het 'n Uber geneem van die stasie af — die bestuurder het in vloeiende Afrikaans gepraat. Ek het probeer volg, my brein het agter hom aangestrompel. Ek verstaan die woorde, meestal, maar nie die ritme nie. Hy't my uitgevra — waar ek vandaan kom, hoekom ek hier is. Ek het probeer verduidelik: my oupagrootjie was van Worcester, het in 1910 na Namibië gegaan. My pa kon net 'n paar woorde Afrikaans — ek't dit bymekaargemaak soos 'n stukkende legkaart wat te lank onder 'n bed lê. Nou's ek hier om weer aan te sluit.

20 Februarie 2050, 10:03

My kamer in Woodstock is klein. Maar daar's lig. Baie lig. 'n Wit bed met 'n dun komberse, 'n houttafeltjie, en 'n ou spieël wat skewe lyne trek oor my gesig. Ek het my tasse oopgemaak, my hande stil op die klere gelê. Dis nie nostalgie nie, dis iets anders. 'n Stilte. 'n Verwagtende stilte. Ek het my notaboek uitgehaal en net geskryf: **“Ek is hier.”** Die letters het voel soos klein hakies wat my probeer anker.

20 Februarie 2050, 11:46

Ek't vir die eerste keer gaan stap. Langs Victoriaweg, deur Salt River. Ek het 'n bord gesien by 'n koffiewinkel: “Kom kuier en gesels in Afrikaans.” Ek't stil gestaan, gekyk. Dis nie net 'n taal vir my nie. Dis 'n klankspoor van mense wat ek nooit geken het nie. Ek wil dit leer, maar nie net grammatikaliseer nie — ek wil weet hoe dit voel om in Afrikaans te dink, om in Afrikaans te verlang, om in Afrikaans kwaad te raak. Ek wil nie net praat nie. Ek wil insink.

20 Februarie 2050, 13:29

Ek het 'n ou tannie in die winkel hoor praat. Sy't gesê: “Jammer, my kind, dis nou nie vandag wat jy daai spesiale kry nie.” Haar stem het soos komberse om my gedraai. Nie sag nie — ferm. Maar warm. Dis daardie warmte wat jy nie kan koop nie. Ek het net geglimlag. Ek het nie eens 'n spesiale gesoek nie. Maar dit was presies wat ek gekry het.

20 Februarie 2050, 16:02

Die son sak stadig. Dit gooi alles in 'n soort koperkleurige skynsel. Ek sit by die venster en dink aan hoe my ma gesê het: **“Niko, taal is 'n tuiste. Jy het lankal begin terugkeer.”** Ek't nooit mooi verstaan nie. Nou begin ek. Dis nie net oor woorde nie. Dis oor hoe jy jou mond vorm, jou hart oopmaak, en jou geskiedenis hardop begin sê. Ek dink ek's reg — nie perfek nie, nie gereed nie, maar reg. Vir deel twee. Vir môre.

Maandag: Dag 2

Niko

21 Februarie 2050, 06:15

Ek het wakker geword met die geluid van motors, die sagte gerammel van 'n trein in die verte. My venster was nog effens oop — die koel wind het soos herinneringe oor my gesig gewaai. Ek't gedroom van boorde en stowwerige paaie. Ek weet nie hoekom nie. Ek het gevoel soos iemand wat te lank in 'n boek gelees het, en nou weer moet leer hoe die wêreld ruik.

21 Februarie 2050, 08:47

Ek het besluit om met die MyCiTi-bus te ry. Dit voel veilig. Ordentlik. Ek't my kaart gekoop en vir 'n oomblik gevoel ek behoort. Almal het hulle eie plek. Stil of haastig. Ek't myself afgevra: as Afrikaans mense se moedertaal is, wat is dit vir my? 'n Erfenis? 'n Las? 'n Wegwyser? Ek het geluister hoe mense praat — vinnig, met woorde wat mekaar jaag. Ek't probeer navolg in my kop, maar dit glip uit soos water deur vingers.

21 Februarie 2050, 10:22

Ek't by Greenmarket Square afgestap. Die klippe onder my voete voel oud, amper geheilig. Daar's 'n sekere gees hier — iets tussen trotse stilte en chaotiese geesdrif. Ek't my tas nader getrek en langs 'n kraampie gaan staan. Die verkoper het my 'n kyk gegee. Ek't gevoel soos 'n toeris, al is ek nie een nie. Dis die ding — ek kom terug, maar dis nie *my* plek nie. Nie nog nie.

21 Februarie 2050, 12:33

Ek't 'n boekwinkel gekry — 'n ou plek in Longstraat, met tweedehandse boeke wat ruik na tyd. Ek het 'n Afrikaanse digbundel gekoop. “Die taal wat ek nie onthou nie, maar wat my onthou.” Ek't dit geskryf in die kantlyn. My pen gly stadig, half onseker. Soos ek praat. Soos ek leer. Ek wonder hoeveel mense hulle taal moet herwin soos 'n verlore dokument, vasgevang in ou geslagsregisters en oorvertelde familieflitse.

21 Februarie 2050, 15:08

Daar was 'n man op die strand wat in Afrikaans met sy kind gepraat het. Ek't nie verstaan wat hy sê nie, maar ek het verstaan hóé hy dit sê. Die manier waarop sy stem gedaal het toe hy oor die water praat. Die manier waarop die kind gelag het. Ek't op die sand gesit en dit net inasem. Mense dink dikwels Afrikaans is hard, hoekig. Maar vandag het dit soos sand gevoel — grof, maar warm.

21 Februarie 2050, 18:21

Ek het vir 'n oomblik verdwaal. Letterlik. Ek't gedink ek's in Gardens, maar ek was in Oranjezicht. Ek't my asem verloor van die heuwels. Die stad is nie plat nie — nie net fisies nie, maar ook in gees. Party plekke is anders. Party mense kyk jou anders aan. Party aksente klink na trots, ander na angs. Ek leer nie net 'n taal nie. Ek leer 'n veld. 'n Landskap van ervarings.

21 Februarie 2050, 20:00

Ek't 'n blik kos opgemaak toe ek by die huis kom. Stil, eenvoudig. Mense sê jy kan 'n stad ruik. Dis waar. Maar jy kan dit ook proe — in die sout, die speserye, die koue water. My bene was moeg. Maar ek't nie gaan lê nie. Ek't gelees. Ek't geluister na myself. Ek't weer hardop probeer praat. Die sinne was krom, maar eerlik. Dis hoe ek begin het. Dis hoe ek sal aanhou. En môre... ja, môre begin ek regtig klas toe gaan.

Dinsdag: Dag 3

Niko

22 Februarie 2050, 07:14

Ek het vroeg opgestaan. Die lug was stadig om wakker te word, amper soos ek. Ek het my hare agteroor gevee en die venster oopgemaak. ‘n Skoolbus het onder verbygegely. Iewers het ‘n haan gekraai. Hierdie stad het lae. Jy hoor dit as jy luister — nie net wat mense sê nie, maar hoe die wêreld tussenin klink. Vandag is die dag. Ek gaan klas toe. Ek wil nie klink soos ‘n vreemdeling nie. Ek wil leer om in die taal te beweeg sonder om eers te dink.

22 Februarie 2050, 09:05

Die lokaal was eenvoudig — wit mure, ‘n ou fan, rye stoele. Mense van oral. Gesigte wat op verskillende maniere na Afrikaans kyk. Party het dit as vak gekies. Party het dit gekies soos ‘n verlore sleutelhanger wat hulle êrens in hul huis gevind het. Ek sit agter. My notaboek oop. Ek luister na die klank van konsonante wat ek nog nie gemaklik mond toe bring nie. ‘G’, ‘r’, ‘ui’ — klanke wat grom en gly.

22 Februarie 2050, 11:38

Die juffrou het ‘n storie vertel — oor ‘n vrou wat met haar kinders op die plaas gesit het, toe die reën begin val. Ek het skaars alles verstaan, maar ek het iets gevoel. Ek’t onthou hoe my ouma altyd gesê het dat die reën kom as die aarde heimwee kry. Ek’t dit in die klas gesit en onthou, sonder rede. Ek het haar nooit in Afrikaans hoor praat nie. Maar ek weet sy kon. Iewers in my is haar stem in daardie taal.

22 Februarie 2050, 13:12

In die gang het ek my eerste fout gemaak. Ek het probeer vra waar die badkamer is, maar ek het die woord “bad” gebruik in plaas van “toilet.” Die persoon het net geknik en verder geloop. Ek’t in my bors gevoel hoe die taal my nie altyd dra nie. Maar dit’s okei. Foute is vlekke op ‘n nuwe hemp. Jy dra dit. Jy leer daarmee saam stap. Ek sal weer vra. En weer. Totdat my stem pas.

22 Februarie 2050, 16:29

Ek het by die stasie gaan sit. Ek't mense dophou wat oor die pad praat, onder die bome, langs die stalletjies. Die een vrou het blomme verkoop — sonneblomme wat die middaglig weerspieël het. Sy't gesing terwyl sy gewag het vir klante. Haar stem het nie opgehou toe niemand koop nie. Ek het geskryf: "Hier is mense wat taal asemhaal sonder dat hulle dit eers weet." Dis wat ek wil hê. Ek wil my asem leer gee.

22 Februarie 2050, 18:57

Ek het vandag twee nuwe woorde geleer: "aanhouer" en "oorbrug." Een beteken om nie op te gee nie. Die ander om iets te verbind. Dis presies wat ek doen. Ek is 'n aanhouer wat probeer om 'n brug te bou tussen myself en 'n taal wat my nie ken nie, maar wat my miskien sal leer ken. Ek't my notas weer gelees. Ek't geluister na 'n opname van my eie stem. Dis stadig. Steeksteek. Maar dit's myne.

22 Februarie 2050, 21:04

Ek het 'n boek gelees op my bed. Die een wat ek gister gekoop het. Elke keer as ek iets nie verstaan nie, lees ek weer. En weer. Soms voel ek moeg. Maar vanaand voel ek net... rustig. Ek't die venster weer oopgemaak. Daar's 'n kind wat 'n fiets ry op die sypaadjie. Iewers blaf 'n hond. Dis nie spesiaal nie. Maar dit is. Hierdie alledaagsheid is wat ek altyd gesoek het. En môre... probeer ek weer.

Woensdag: Dag 4

Niko

23 Februarie 2050, 06:50

Ek het my swemklere in die sak gegooi, sonder rede. Net 'n gevoel. Die lug was vroeg al helder — blou soos 'n belofte. Ek het besluit om Muizenberg toe te gaan. Ek't gelees dat dit goed is om taal te leer terwyl jy beweeg. Ek dink dis waar. Jou lyf onthou dinge wat jou kop vergeet. Ek het op die trein geklim met sandale en 'n bottel water en 'n boek wat ek nog nie begin het nie.

23 Februarie 2050, 09:03

Die trein het stadig beweeg. By elke stasie het iets verander — mense, stemme, geure. Ek het probeer opskryf wat ek hoor: “ligdag”, “skaars mense”, “oppad strand toe”. Ek't nie altyd verstaan nie, maar ek't dit gevoel. Ek't gevoel hoe die sinne saam met die wind deur die waaiers trek. My notaboek het vol klanke geraak. Ek't dit nie probeer beheer nie. Ek't net geluister.

23 Februarie 2050, 10:41

Toe ek by die strand aankom, het die wind my jas oopgepluk. Die sand was sag maar skerp. Die see het koud gelyk — 'n soort grysblou wat aan 'n seer litteken herinner. Ek't gaan sit. Ek't nie dadelik geswem nie. Ek't gekyk. Na 'n groep kinders wat gil en hardloop, 'n vrou wat haar hare losmaak, 'n man wat kyk sonder om te kyk. Daar's 'n tipe stilte aan die kus wat nie leeg is nie. Dis net... diep.

23 Februarie 2050, 12:26

Ek het uiteindelik die water ingeloop. Stadig. Dit was yskoud. Dit het my asem gestuit. Maar dit het my ook wakker gemaak. In die water was ek ligter, minder bewus van hoe ek klink of watter tydsvorm ek gebruik. Daar was net ritme. Ek't gedink aan my oupagrootjie — hy't glo as kind in riviere geswem. Ek weet nie waar nie. Maar miskien het daardie water iets van vandag in hom gehad. Ek wil glo dis moontlik.

23 Februarie 2050, 14:02

Ek't iets ontdek daar op die strand — iets eenvoudig. Ek't nie probeer Afrikaans praat nie. Ek't nie probeer vertaal nie. Ek't net geleef. Dis vreemd, maar in die oomblikke waar ek nie geforseer het nie, het die taal nader gevoel. Soos 'n hond wat self besluit om langs jou te sit. Jy roep nie. Jy wag. Jy bly. Jy wees net daar.

23 Februarie 2050, 16:18

Ek het my boek begin lees op die trein terug. 'n Kortverhaal. 'n Jong meisie wat haar eerste werk kry op 'n plaas. Die taal was eenvoudig, maar ryk. Ek't nie alles verstaan nie, maar ek't die stilte tussen die sinne verstaan. Daardie Afrikaanse stiltes is nie leeg nie. Hulle's dik met dinge wat nie gesê word nie. Ek dink dit is wat my aantrek. Hierdie taal hou geheime soos 'n boks onder die bed.

23 Februarie 2050, 19:11

Ek's terug by die kamer. Daar's sand tussen my tone en sout op my wange. Ek's moeg, maar nie leeg nie. Ek't nie 'n les geleer nie. Ek't nie 'n toets geskryf nie. Maar ek't iets gevoel wat ek nie kan vertaal nie. En ek dink dis reg so. Party dinge leer jy nie met lesse nie. Jy leer dit met lyf, met teenwoordigheid, met water en wind. Môre gaan ek weer terug klas toe. Maar vanaand... is dit genoeg.

Donderdag: Dag 5

Niko

24 Februarie 2050, 07:03

Die huis waar ek bly het vanoggend anders gevoel. Die mure het gekraak op plekke waar dit voorheen stil was. Ek't wakker geword met 'n geluid wat amper soos 'n fluistering geklink het — dalk die wind, dalk die huis self. Ek't stadig opgestaan. Die vloer het koud gevoel. My voete het 'n patroon begin volg wat ek nie beplan het nie: kombuis toe, dan venster toe, dan sitplek. Ek't gesit en net geluister. Toe't ek besef — ek voel nie meer vreemdeling hier nie. Ek voel net... nuut.

24 Februarie 2050, 09:22

Ek't vandag by my lessenaar gesit en 'n brief geskryf aan iemand wat nie bestaan nie. Dis iets wat ek doen wanneer ek nie weet hoe om te leer nie. Ek't begin met: **“Ek leer stadig, maar ek vergeet niks.”** Ek't dit in Afrikaans geskryf, sonder hulp. Ek't gefouteer. Baie. Maar ek het nie teruggegaan nie. Ek't nie uitvee nie. Die foute staan daar soos krake in 'n muur — eerlik, nie lelik nie. Ek't gevoel hoe my hand begin beweeg met meer vertrou. Asof die taal my begin terugpraat.

24 Februarie 2050, 11:11

Ek't besluit om nie klas toe te gaan nie. Ek't iets anders nodig gehad. Ek't 'n storie begin lees op my foon — 'n kort een van Jan Rabie. Die sinne is kort, skerp, amper koud. Maar dis nie kil nie. Dit het my herinner aan hoe ek eers probeer het om te skryf soos ander. Toe leer ek: jy kan nie taal dwing nie. Jy moet dit laat asemhaal. Ek't myself in sy sinne gesien, tussen sy karakters. Ek't gewonder: kan ek eendag só skryf, nie net in Afrikaans nie, maar met Afrikaans?

24 Februarie 2050, 14:56

Die buurvrou het iets voor haar deur neergesit — 'n mandjie met tamaties en drie perskes. Ek't nie gehoor sy't dit gelos nie, maar dit was daar toe ek gaan loer. Ek't my naam op 'n papier geskryf en gesê dankie. Ek't dit aan haar deur gaan hang. Ek weet nie of sy dit sal verstaan nie, maar ek dink dis genoeg dat ek probeer het. Dis hoe 'n gemeenskap begin. Nie met groot woorde nie. Met klein handelinge.

24 Februarie 2050, 16:37

Ek het buite gaan sit. Die son het skuinserig oor die muur geval. Ek't die klanke van die straat gehoor: kinders wat met fietse jaag, iemand wat 'n liedjie fluit, 'n hond wat kort-kort blaf. Dis nie perfekte stilte nie. Maar dis eg. Ek't my oë toegemaak en probeer die wêreld in Afrikaans dink. Dit was nie maklik nie. Maar dit was moontlik. Ek't 'n sin begin bou in my kop: **“Hier is ek, en ek leer stadig om te hoor wat nooit hardop gesê word nie.”**

24 Februarie 2050, 19:05

Toe ek vanaand my lig afsit, het die kamer nie leeg gevoel nie. Ek't die dag se sinne gehoor soos 'n sagte koor — nie perfek saam nie, maar genoeg om betekenis te dra. Ek dink aan die huis. Nie die gebou nie, maar die gevoel. Die gevoel van begin behoort. Môre is Saterdag. Ek't 'n plan. Ek't 'n kaart. Ek't die wil om weer te probeer. Ek't nie meer net op reis nie. Ek begin stil-stil woon.

Vrydag: Dag 6

Niko

25 Februarie 2050, 06:31

Ek het gisteraand klaar gepak: 'n notaboek, 'n bottel water, twee koue toebroodjies en die kopie van my oupagrootjie se geboorte-uittreksel. Vandag ry ek Worcester toe. Dis nie vêr nie, maar vir my is dit verby 'n grens wat ek lankal gevoel het. 'n Grens tussen storie en werklikheid. Ek het nie 'n verwagting nie. Net 'n behoefte. Om die grond aan te raak waaruit ek dalk gegroei het.

25 Februarie 2050, 08:50

Die pad het begin kronkel soos 'n herinnering. Bergpasse, wingerde, stoppellande. Ek het op 'n stadium my asem ingehou sonder om dit te besef — iets aan die lig en die rooi grond het iets diep in my losgemaak. Ek't 'n foto geneem, maar dit lyk niks soos hoe dit gevoel het nie. Dis altyd só. Die belangrikste oomblikke vang jy nie op lens nie. Jy voel dit in jou maag. Jy dra dit in stilte.

25 Februarie 2050, 10:12

Toe ek in Worcester aankom, het ek gestop by 'n ou geboutjie wat soos 'n gemeenskapsmuseum lyk. Die bord was afgebreek. Binne was dit stil, stof op die vloer, en 'n klein tafeltjie met bros dokumente. Ek't my hand daarop geplaas, nie om te soek nie — om te erken. Ek't nie my oupagrootjie se naam gevind nie. Maar ek't die name van ander gesien. En dit was genoeg. Ek't besef: jy soek nie altyd jouself in 'n naam nie, maar in die gevoel dat jy kon terugkom.

25 Februarie 2050, 13:45

Ek't 'n kerkbank gevind in 'n tuin. Gaan sit. Eet. Kyk. Daar was 'n ou tannie wat kruie snoei, 'n seuntjie wat 'n boks rondra. Hulle't my nie gesien nie, maar hulle het gevoel soos mense wat my sou ken as ek bly. Ek't gewonder hoeveel geslagte voor my hier geloop het — as hulle ooit werklik hier was. Ek't besluit dit maak nie saak nie. Want ek's hier. En dit beteken iets. Nie alles nie. Maar genoeg.

25 Februarie 2050, 16:08

Op pad terug Kaap toe het ek oor my taalpad begin dink. Hoe ek begin het met uitheemse sinne en 'n swaar tong. Nou dra ek sinne wat stadig natuurlik begin voel. Ek't besef ek sal altyd met 'n aksent praat — dalk nie hoorbaar nie, maar sigbaar in hoe ek beteken aanmekaarsit. En dit is nie iets om weg te steek nie. Dis iets om te wys. Ek is 'n leerder. Maar ek's ook 'n erfgenaam van wil.

25 Februarie 2050, 18:36

Terug in my kamer. Die lig is anders ná 'n lang rit. Sagter. Ek't my notaboek oopgemaak, weer begin skryf. Nie in Engels nie. Nie as 'n oefening nie. Net sommer. Ek't geskryf: **“Die pad terug was nie kort nie, maar dit was reguit. Ek het nie alles gevind nie. Maar ek het nie niks gevind nie.”** Ek't dit toegemaak sonder punt. Want môre's daar nog 'n laaste hoofstuk. En ek dink ek weet hoe dit begin.

Saterdag: Dag 7

Niko

26 Februarie 2050, 05:59

Die son het vanoggend sonder kleure opgekom. Net lig. Ek't in stilte gekyk hoe dit deur die gordyne begin speel, hoe dit die rand van my lessenaar raak. Ek't nog nooit lig so gesien nie. Dis nie 'n belofte nie. Dis 'n bevestiging. My laaste oggend van hierdie reeks, maar nie my laaste oggend nie. Ek't opgestaan sonder haas. My voete het die houtvloer geken. My asem het nie meer anders gevoel nie.

26 Februarie 2050, 08:34

Ek het my notas hersien. Bladsye vol sinne — stukkend, maar vol. Ek't een spesifieke een gelees: **“Ek het nie gekom om te vind nie, maar om te word.”** Dit het begin as 'n fout, maar ek't dit so gelos. Want dit's waar. Ek't nie hierheen gekom vir antwoorde nie. Ek't gekom vir onderdompel. Vir verlies en herinnering. Vir plek en klank. Vir stilte. En in daardie stilte het ek my eie stem begin hoor.

26 Februarie 2050, 10:22

Ek het 'n wandeling gaan maak deur Observatory. Die strate was stadig — mense het winkelvinders gewas, iemand het op 'n stoep gesit en iets geskryf. Ek't gesien hoe kinders in Afrikaans skel en lag. Dis nie 'n skooltaal nie. Dis 'n speeltaal. Dis 'n marktaal. Dis 'n taal wat mense in hulle sak dra saam met los kleingeld en ou resieskaartjies. Ek wil ook myne só dra — nie as bewys nie, maar as deel van my paspoort.

26 Februarie 2050, 13:11

Ek het teruggekom en die huis het weer met my gepraat. Nie deur krake nie. Deur stilte. Deur lig op mure. Ek't gaan sit en 'n laaste brief geskryf. Nie aan iemand spesifiek nie. Net aan 'n moontlikheid. Ek het begin: **“Ek is nie meer nuut nie. Ek is nou net.”** Dit was die eerste sin wat nie soos 'n leerder geklink het nie. Nie omdat dit perfek was nie, maar omdat dit eg was. Ek't dit hardop gelees. Ek't myself geglo.

26 Februarie 2050, 17:03

Ek het alles reggemaak. Vensters toe. Kussings reggeskuif. Ek gaan nie weg nie. Ek gaan net voort. Ek't die laaste bladsy van my notaboek oopgeslaan en geskryf: **"Niko, Kaapstad, Februarie 2050."** Geen punte nie. Geen uitroeptekens nie. Net daardie drie dinge. Ek. Die plek. Die tyd. Dis genoeg. Want 'n taal leer jou nie net woorde nie. Dit leer jou hoe om teenwoordig te wees.

26 Februarie 2050, 20:27

Nou's dit stil. Die goeie soort. Die soort wat nie gevul hoef te word nie. Ek sit by die venster met 'n beker rooibostee. Ek kyk hoe die stad nie eers probeer om mooi te wees nie, maar tog is. Ek dink aan my oupagrootjie, aan die mense tussen Worcester en Woodstock. Aan elke fout wat ek gemaak het, elke sin wat ek gesluk het. Ek't begin as 'n vreemdeling. Ek eindig as iemand wat nie meer wag vir toestemming om te behoort nie.

26 Februarie 2050, 21:58

Ek het lank gewag om die regte manier te vind om hierdie storie te eindig. Maar toe het ek besef — daar's nie 'n einde nie. Net 'n laaste nota. En daardie nota is dit: *Afrikaans het my nie verwelkom nie. Dit het my uitgedaag. Dit het my gewys waar ek skuur en waar ek pas. En in daardie wrywing het ek ontdek: ek was nooit net op reis nie. Ek was op pad huis toe.